

paany denne livsalig trygge Barnefornemmelse af at hvile tæt ind til Guds Hjerter, som han saa længe havde sukkeet efter.

Henne ved Vinduet stod Pastor Stensballe, der siden Bispens Indtræden havde staaet der med Armene over Brystet som iagttagende Tilskuer. Men den lille Mand med de haarde Træk var ikke helt saa ufølsom, som han hidtil havde vist sig overfor sin faldne Embedsbroder. Synet af Mads Vestrups Anger havde gjort de rødkantede Øjne blanke og milde.

Med sine lange, elastiske Skridt gik han hen til ham og sagde, at han gjorde Biskoppens Ord til sine.

»Jeg føler mig overbevist om, at dette Møde vil blive til Velsignelse. Tror De det ikke ogsaa selv, Pastor Vestrup?«

Uden at tage Haanden fra Øjnene nikkede Mads Vestrup.

Pastor Stensballe foreslog nu, at de med det samme skulde opsætte en skriftlig Overenskomst, og fremtog et maskinskrevet Eksempplar af en Fælles-Kontrakt for det nye Blads faste Medarbejdere, hvori blot de blanke Steder skulde udfyldes. Efter at dette var sket, og han havde sat sit eget Navn under, rakte han Mads Vestrup Pennen.

Det laa nu ikke for Mads Vestrup at sætte sit